

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Кондратюк І. Г. Активізація навчальної діяльності учнів на уроці. *Англійська мова та література*, 2006, № 15, – С. 2.
2. Мильруд Р. П., Максимова І. Р. Сучасні концептуальні принципи комунікативного навчання іноземної мови. *Іноземні мови в школі*, 2000, № 5, С.17 – 21.
3. Папіжук В. Використання автентичних матеріалів під час навчання французької мови як третьої іноземної у ВНЗ, *Проблеми підготовки сучасного вчителя* : зб. наук. пр. Вип. 10. Ч. 2, Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини, Умань : Жовтий О. О., 2014, С. 43-47.
4. Пінчук О. П. Проблема визначення мультимедія в освіті: технологічний аспект, *Нові технології навчання: наук.-метод. зб.*, К.: Інститут інноваційних технологій і змісту освіти, 2007, Вип. 46, – С. 55-58.

Олена Локшина

*доктор педагогічних наук, професор,
член-кореспондент НАПН України,
Інститут педагогіки НАПН України
(м. Київ, Україна)*

МІЖНАРОДНІ ОРГАНІЗАЦІЇ В ОСВІТІ

Міжнародна організація в освіті є об'єднанням міждержавного чи неурядового формату для діяльності у секторі освіти. Як міждержавні, так і неурядові організації можуть бути універсального, міжрегіонального та регіонального профілю.

Єдиною у світі міжурядовою організацією універсального характеру, яка виключно працює у секторі освіти, є спеціалізована організація Організації Об'єднаних Націй (ООН) – Організація Об'єднаних націй з питань освіти, науки і культури – ЮНЕСКО (англ. The United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization (UNESCO); фр. Organisation des Nations unies pour l'éducation, la science et la culture). Ґрунтовним внеском ЮНЕСКО в освіту стало розроблення у 1997 р. Міжнародної стандартної класифікації освіти (МСКО, англ. International Standard Classification of Education – ISCED) як універсального класифікатора/методології для опису національних систем освіти порівняно з зіставними міжнародними рівнями. Модифікована в 2011 р.

Програми/проекти у секторі освіти і навчання є складовою діяльності ООН, спеціалізованих організацій ООН (Дитячий фонд ООН (англ. United Nations Children's Fund; аббр.: укр. ЮНІСЕФ; англ. UNICEF) та організацій, що засновані ООН (Група Всесвітнього Банку) тощо. Глобальним внеском ООН у розвиток освіти у світі стало прийняття на Саміті тисячоліття (2000) Декларації тисячоліття (2000) та затвердження Цілей розвитку тисячоліття на 2000-2015 рр. Ціль 2

визначала необхідність забезпечення загальною початковою освітою. У 2015 р. на Саміті ООН Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Перетворення нашого світу: Порядок денний для сталого розвитку на період до 2030 року» Цілі розвитку тисячоліття були замінені на Цілі сталого розвитку 2015-2030 (відомі також як Глобальні цілі). Ціль 4 «Якісна освіта» передбачає «забезпечення всеохоплюючої і справедливої якісної освіти та заохочення можливості навчання впродовж усього життя для всіх».

ЮНЕСКО та спеціалізовані організації ООН – Програма розвитку ООН, Фонд народонаселення ООН, Дитячий фонд ООН, Всесвітній Банк є ключовими координаторами руху «Освіта для всіх», який був започатковано у 2000 р. в рамках Дакарського форуму з освіти.

Питаннями освіти опікуються міжурядові організації універсального характеру. Зокрема Організація економічного співробітництва і розвитку – ОЕСР (англ. The Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD) проводить міжнародне дослідження якості освіти PISA, збирає освітню статистику, результати публікує у щорічнику «Погляд на освіту».

Освіта є складовою діяльності таких міждержавних організацій регіонального рівня як Рада Європи та ЄС. Визнаним у європейському освітньому просторі внеском Ради Європи в освіту є «Загальноєвропейські Рекомендації з мовної освіти: вивчення, викладання, оцінювання» (англ. Common European Framework of Reference for Languages: Learning, Teaching, Assessment) – документ, що використовується для опису досягнень тих, хто вивчає іноземні мови у Європі, затверджений у 2001 р. ЄС, включивши освіту у сферу інтересів цього наддержавного утворення в рамках Лісабонського порядку денного (2000) синхронізує розвиток освіти держав-членів шляхом встановлення спільних цілей, термінів їх досягнення та запровадження інструментів для вимірювання успіхів в їх реалізації. На сьогодні таким інструментом є програма ЄС «Освіта і навчання 2020» (2009).

У світі нараховується більше двох тисяч неурядових міжнародних, регіональних та субрегіональних організацій з освіти, серед яких Міжнародна асоціація університетів (International Association of Universities, IAU; 1950), Всесвітня асоціація досліджень в галузі освіти (World Association for Educational Research, WAER; 1953), Міжнародна Рада з освіти дорослих (International Council for Adult Education, ICAE; 1973); Світова Рада з порівняльної педагогіки (World Council of Comparative Education; 1970) та ін. Перелік міжнародних організацій публікується у довіднику «Yearbook of International Organizations».

Поширеною світовою практикою є фінансування міжнародними організаціями сектора освіти. Початок було покладено у 1960-х рр. з надання фінансової підтримки професійно-технічній освіті з метою підвищення ефективності підготовки робочої сили; пізніше фінансова підтримка була розповсюджена і на інші ланки освіти. Серед глобальних міжнародних організацій найбільшими донорами є ЮНЕСКО, ЮНІСЕФ

та Світовий Банк. Серед національних організацій провідними донорами є Агенція США з міжнародного розвитку (US Agency for International Development (USAID)), Шведська агенція з розвитку (Swedish International Development Agency (SIDA)), Канадська агенція з розвитку (Canadian International Development Agency (CIDA)), Швейцарське бюро співробітництва (Swiss Cooperation Office (SCO) та ін.

У контексті мобільності спеціалізовані міжнародні організації підтримують міжнародний обмін науковцями, викладачами і студентами з метою поширення досвіду, сприяння інтеграції у спільний освітній простір, взаємозбагачення культур та мов. Це – Американські Ради з міжнародної освіти (American Councils for international Education (ACTR/ACCELS)), Британська Рада (British Council), Німецька служба академічних обмінів (Deutscher Akademischer Austauschdienst (DAAD) та ін.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Heyneman, S. P. & Bommi, L. I (2016) International organizations and the future of education assistance. *International Journal of Educational Development*, 48. P. 9–22.

Катерина Ломова,
студентка

Національний транспортний університет
(м. Київ, Україна)

Леся Шевчук,

кандидат педагогічних наук, доцент,
Національний транспортний університет
(м. Київ, Україна)

ЄДНІСТЬ ФОРМИ І ЗМІСТУ У РАКУРСІ ЗВ'ЯЗКУ МІЖ ЗВУЧАННЯМ І ЗНАЧЕННЯМ У ДОСЛІДЖЕННІ АБРЕВІАЦІЇ

Єдність форми і змісту, тобто зв'язок між звучанням і значенням, відіграє важливу роль у вирішенні проблеми абревіації. Основним при цьому є положення про зв'язок абревіатур з явищами дійсності через відповідні повні найменування. Як зазначає науковець Є.П. Волошин, цей зв'язок проявляється в тому, що значення вихідного словосполучення закріплюється не тільки за абревіатурою в цілому, але й за кожним її компонентом – звуком або звукосполученням, які виділяються в складі абревіатури [1].

Лінгвіст К.А. Левковська зазначає, що відповідні компоненти вихідного словосполучення іменуються при цьому «розшифровкою». Таким чином, абревіатура може бути зрозуміла тільки завдяки «розшифровці», за винятком особливих випадків. Тобто, зв'язок